

*a szenvedély perzselő hófokokkal,
a túlélések törékeny idői
jönnek s a fagyban minden bánat elfér.*

Melankólia LXII

*Száraz fény, tüskés fák, kardélű fűszál
és földre csüng a lovak koponyája –
hajam lehajlik és mohón vizet vár:
szádkás, idétlen, mint a szilva szára.*

*Csoda, hogy a patakok még csörögnek
s hogy álmodnak a porszem létjogáról –
hiszek a törékeny, magas esőknek
s hogy soha nem királyi út a téboly.*

*Bánatom is lágy mint a csecsemőtalp,
s ha kortárs hang kúszik felém a hárfán,
álmaimmal kötöm össze az új dalt.*

*Mindent eltol bennem a nyugtalanság:
évelő kín és három perc öröm tán,
míg minden balandó megéri nyugtát.*

OLÁH ANDRÁS

selejtezés után

*a kiürített lakás falai zsugori emlékként
őrzik a kipakolt szekrények
polcok képek felakasztott tárgyak helyét...
mintha minden visszaköltöztethető
lenne a pusztulásból az életbe
jó volna persze még egyszer összejönni bárhol
píszmogni szavakkal és színekkel
eltemetni közös múltunk minden kérdőjelét
s eljutni legalább félútig
„még van pár hetünk” – ezt mondtad
a telefonba s azóta sem értem
hogy lehet a Jóisten ilyen goromba
nem kell az emlék csomagolva sem
csak a jelenig tartó ölelés*

*s a túlélők közt észrevétlenül
jó volna még egyszer újra
otthonosan mintha tegnap volna
szavadba vágni és kajánul lesni a hatást
– de ez már csak álom... sorsod:
kivándorlók közt maradni bármi áron
semmit sem enyhíteni a titkon
s hallgatni csöndben ahogy csókolgatja
az őszi virágokat odakint az eső*

ha mégis vissza tudnál jönni

*a legkitartóbb futással sem érhetlek már utol...
emlékszem amikor a kocsmasztalba
kapaszkodva magadhoz intettél
„egyetlen szavát se hidd a csöndnek” –
suttogtad tagoltan és bezuhantál az asztal alá
talán lehetett volna másként
de az elcserélt élet mit sem ér
csak én maradtam itt szeretetből
mindennap halált játszani
– a szétfoslott test álmos és kietlen
más nem pótolja az ellopott vágyakat
s a nyitva felejtett ajtók magányát
de a hiánynak semmi nem árthat
és maradt még hely a büntületben*

ketreceink

*ma is elfelejtettél felhívni
de nyugtalanság már nem gyötör
többet járok hozzád mióta várni kell rád
estig bolyongok az eldugott utcákon
és elfog a kétségbeesés mert nem érzlek sehol...
csak az öngyilkosok zubannak ennyire
egyedül a legszebb Duna-hídról a mélybe
azt mondod közel a végünk
pedig csak megint eljött egy este
lebomlás ez nem vitás teljes leépülés
megtorolja gyengeségünket
de mit ér a szeretet igazsága
ha miatta szétverjük az álmokat*

*a személytelenségnek is van határa
szemedben kibúlt az ártatlanság tüze
amikor utoljára magamnak megmutattalak...
közös mesénkben egyszer megszöktettelek
egészen a kukoricagóréig menekültünk
a kertvégi rengetegbe
de másnap már nem vártál
bosszúból elkerültem a csigalépcsőt
s csak évek múlva értettem meg
hogy a szavatosságod már aznap lejárt
izgalmakat kerestél és nem kifésült álmokat...
a szalagavatón táncoltam veled utoljára
– s azóta sem tudom veszteség voltál-e
vagy megtakarítás*

bújócska

*ültünk egymással szemben a presszó
napernyője alatt – kutatva mohón az ízeket...
te a gyümölcsfagyalutokat szeretted
nekem úgyszólván mindegy volt
csak veled lehessenek
a citromot hagytad utoljára pedig csókoltam
volna az epret és a sárgadinnyét is örömmel...
azt hittem jól kiismertelek – maradtunk
mégis félszeg tereptárgyak
lelkünk gúzsba kötve gémberedett
felráztalak de irigykedve sandított ránk
az a sóvár nyárvégi délután
jártányi erőnk sem maradt kikerülni a bajt
sírtunk és nevtünk sírtunk és nevtünk
végül gorombán kicseleztél
– így lettem önkéntes hunyó egy utolsó
befejezhetetlen bújócskában*

BALASKÓ ÁKOS

Otthon

*Az otthonba már hazajárunk.
A negyedik szoba balra, ott az ágya,
minden ágy fölött feszület lóg,*